

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

17. Ὁδὸς Σολωμοῦ-17

ΑΡΙΘ. 10

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαΐου 1902.

ΑΡΜΑΤΟΔΡΟΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΗΛΟΔΡΟΜΙΑΙ

Οἱ διὰ τῶν ἐφημερίδων προαγγελλόμενοι ἵππικοί ἀγῶνες μοι ἐνθουμίζουσιν οὐ μόνον τοὺς ἵπποτικούς ἀγῶνας τοῦ Μεσαιῶνος μὲ τὸν περίφημον καὶ φιλοσοφώμενα περιγραφέα αὐτῶν ἐν τῷ Δὸν Κιγότῳ ἀλλὰ καὶ τὰ πρῶτα λίαν αὐτῶν ἐξ ἧς ἠνδρώθησαν καὶ ἐξηπλώθησαν ἀπὸ τῆς κοιτίδος τῶν μέχρι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Καὶ ἀναδιφῶν ἀνεύρον αὐτοὺς πρῶτον παρ' Ὀμήρῳ ἐνθα γίνονται οἱ ἀγῶνες εὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου.

Ἴππευσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλαῖ δέθλα θῆκε γυναῖκα ἀγεσθαι ἀμίμονα ἔργκ ἰστῖαν

καὶ τρίποδ' ὠτώωντα δυοκαικοσίμετρον.
τῷ πρώτῳ αὐτὸρ αὐ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
ἔξετε' ἀδητήν, βρέφος ἱμλοῦν κυεύσαν·
αὐτὸρ τῷ τρίτῳ ἄπειρον κατέθηκε λεβήτα
καλὸν τεσσαρα κερτα κεχαθότα λευκὸν ἔτ αὐτως·
τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τεταντα,
πέμπτῳ δ' ἀμφίβατον εἰλήην σπύρωτον ἔθηκεν.

Ἐκ τῶν στίχων τούτων βλέπει τις ὅτι οἱ προϊστορικοὶ ἄνδρες δὲν ἠγωνίζοντο μόνον διὰ κλάδον ἐλαίας ἢ πίτυος ὡς οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν.

Εἶτα ἀνεύρον αὐτοὺς ἀποτελοῦντας μέρος τῶν ἐν Νεμέεις, Πυθίαις, Ἰσθμίοις, Ὀλυμπίοις, καὶ Παναθηναίοις τελουμένων ἀγῶνων· εἷς τινες ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο οὐ μόνον ἵππικοί ἀγῶνες καὶ ἀρματοδρομῖαι ἀνδρῶν ἀλλὰ καὶ παιδῶν προσέτι τοὺς νικητὰς τῶν ἀγῶνων ἔστεφεν Ἑλλανόδικος ἐπιτροπή· τὰ δ' ἄθλα ἦσαν στέφανοι ἐκ σελίνου ἢ πίτυος· ἐν δὲ τῇ Παναθηναϊκῇ ἀγῶσιν

ἀμφοτέρως Παναθηναϊκός πλήρης ἐλαίου ἐκ τῆς ἰερᾶς ἐλαίας. Τοιοῦτοι δ' ἀμφορεῖς εὐρίσκονται σήμερον ἐν τοῖς Ἰταλικαῖς μουσεῖοις.

Οἱ ἵππικοὶ οὗτοι ἀγῶνες καὶ ἀρματοδρομίαι ἐτελοῦντο ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ἀκριβεῖς περὶ τοῦτου πληροφορίας δὲν ἔχομεν, βεβαιούται ὅμως ὅτι τὸ σχῆμα αὐτοῦ ἦτο ἐπιμηκὲς ἐκατέρωθεν δ' ὑψοῦντο αἱ θέσεις τῶν θεατῶν, ἔθην μὲν ἐκ φυσικοῦ ὑψώματος ἔθην δὲ ἐκ τεχνικοῦ· εἶχε δὲ ὁ δρόμος 1, 200 ποδῶν μῆκος καὶ 600 πλάτος, κατὰ τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ δρόμου ὑπῆρχε μία στήλη ἢ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔπρεπε περιλάμπτοντες νὰ διανύσωσιν ἐπανειλημμένως καὶ τὰ μὲν ἄρματα τὰ διὰ φορβᾶδων συρόμενα 12 ἄκας τὰ δὲ διὰ δώλων 8 ἄκας· εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἵπποδρόμου ὑπῆρχον πρὸς τοῦτους καὶ ἐμπόδια τὰ ὅποια ἐπιτηδείως ἔπρεπε νὰ παρακλῆψωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, οἵτινες συνήθως ἐκράτουν καὶ ἄλλον ἵππον διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς.

Ὁ Παυσανίας ἀναφέρει περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἵπποδρόμου ὅτι εἶχε περίπου τοῦ σταδίου τὸ σχῆμα καὶ ἐν μὲν τῷ προσθίῳ μέρει ὑπῆρχεν ἡ ἰπλάγεις ἐκ τοῦ μέσου τῆς ὁπίσθιας, ἔθθα καὶ βωμὸς ἦν, ἐδίδοτο τὸ σύνθημα τοῦ δρόμου δι' αἰετοῦ χαλκίνου ἀφιπταμένου· τὸ δ' ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἵπποδρόμου ἦτο ἐν σχῆματι ἡμικυκλίου μέσῳ τοῦ ὁπίου ὑπῆρχε βωμὸς ταξάδιπος καλούμενος ἐξ οὗ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔστρεφον πρὸς τὸ τέρας· τοῦτο δ' ἦν ὁ βωμὸς τῆς Ἰπποδαμείας.

Ὅθεν τὰς ἵπποδρομίας βλέπομεν ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων παρ' Ἑλλησιν, ἡ συνήθεια ὅμως αὕτη δὲν ἤργησε νὰ μεταφερθῇ, καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἔθθα ἔλαβον μείζονα ἐπίτασιν καὶ μεγαλοπρέπειαν· ἀποτελοῦντο δὲ κυρίως ἐξ ἀρματοδρομιῶν καὶ ἐλέγοντο *ludi circenses* ἢ *ludi maximi* καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτελοῦντο τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας εἰτα ἡμῶς ἔλαβον τόσην γενικότητα ὥστε παροιμιώδης ἐμεινεν ἡ φράσις *panem et circenses* δηλοῦσα ὅτι ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς μόνον ἄρτον καὶ ἵπποδρομίας ἀπῆτει· τῶν ἀγῶνων τούτων προηγείτο πανηγυρικὴ παρέλασις τῶν Ἀρχῶν ἀπὸ Καπιτωλίου εἰς τὸν ἵπποδρόμον ἐν ᾧ καὶ θυσιά πλουσιωτάτη ἐγένετο. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ διηγωνίζοντο δύο ἄρματα εἰτα δὲ τέσσαρα συγχρόνως, ἐξ οὗ μετ' ὀλίγον διεκρίθησαν οἱ πολιταὶ ἐκ τῆς στολῆς τῶν ἀρματηλατῶν εἰς Ἐρυθροῦς, Πρ-

σίνους, Λευκοῦς καὶ Κυανοῦς ἢ Βεῖ εἶουσι.

Ἀσυγκρίτως δὲ πολυτιμότερος ἦτο ὁ ἵπποδρόμος τῶν Ῥωμαίων ἢ τῶν Ἑλλήνων. Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχε λαμπρότατος τοιοῦτος καλούμενος *Circus maximus* ἰδρυθεὶς μεταξύ Πλατίνου καὶ Ἀβεντίνου λόφου· ὁ ἵπποδρόμος οὗτος εἶχε 3 1/2 σταδίων ἦτοι 650 μέτρων μῆκος καὶ 4 πλείρων ἢ 125 μέτρων πλάτος ἔξ περιεὶ ἄμβαναν 250.000 θεατῶν. Πλὴν τοῦ ἵπποδρόμου τούτου ὑπῆρχον προσέτι ἐν Ῥώμῃ ὁ τοῦ Φλαμινίου ὁ τοῦ Νέρωνος καὶ ὁ τοῦ Καρακάλα.

Ἐν τοῖς κατόπιν χρόνοις ὅμως εἰς τὰς Ῥωμαϊκὰς ἵπποδρομίας εἰσῆχθησαν καὶ αἱ θηριομαχίαι, πάλῃ δὴλον ὅτι ἀθρόπων κατὰ θηρίων καὶ κατ' ἀρχὰς οἱ ἀντίπαλοι τῶν θηρίων ἦσαν αἰχμητῶται καταδικασμένοι εἰς θάνατον· εἰτα ὅμως συνεστάθησαν καὶ ἴδιαι σχολαὶ πρὸς ἐμάθησιν τῆς θηριομαχίας· κατήρχοντο δὲ εἰς τὴν κονίστραν καὶ ἄνδρες τὰ πρῶτα φέροντες ἐν εἰς καὶ αὐτὸς ὁ Κόμμοδος φέρων Ἡράκλειον ῥόπαλον καὶ λεοντῆν· φρικτὸν δ' εἶπειν μετὰ ποσῆς θέρυης καὶ ἀρσιώσεως παρακολούθει τὰ θεάματα ταῦτα ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς, πολλάκις λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ τροφὰς ὅπως οὐδ' ἐπὶ ἐλάχιστον ἀπολέσῃ τὴν εὐχαρίστησιν ἐκείνην ἣν ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ κατακρεουργήσει τῶν θμείων του! Πολλάκις πρὸς τοῦτους ἐμάχοντο κατὰ τῶν θηρίων καὶ ἐλόκληρα στρατεύματα. Ἐπὶ Κλαυδίου ἀναφέρει ὁ Τάκιτος κτεροφάγησαν 19 χιλ. μονομάχων οἵτινες διερχόμενοι ἔμπροσθεν τοῦ αὐτοκράτορος ἐχαίρετον αὐτὸν «*Ave imperator! morituri te salutant!*» Ὁ Πλίνιος ἐγκωμιάζων τὸν Τραϊανὸν λέγει ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆκε τὸν λαὸν του ἄνευ τῆς τρυφῆς τῶν αἱματηρῶν τούτων θεαμάτων. Ἐνίστοε πάλιν αἱ κονίστραι τοῦ ἵπποδρόμου ἐπληροῦντο ὕδατος καὶ τριήρεις ὡς εἰς ναυμαχίαν ἐξοπλισμένοι φρικτὴν συνῆπτον ναυμαχίαν.

Τὸ δ' ἀμφιθέατρον ἐκεῖνο ἐν ᾧ οἱ περισσότεροι γόοι καὶ θρήνοι, γέλωτες καὶ ἰαχαὶ ἐγένοντο καὶ οὕτινος τὸ ἔδαφος ἐπλήθη ἀφθόνας δι' ἀνθρωπίνου αἵματος εἶνε τὸ Κολοσσαῖον οὗ ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο ἐπὶ Οὐεσπσιανοῦ καὶ ἐπερατώθη ἐπὶ Τίτου τὸ 80 π. χ. εἶχε δὲ ὁ κολοσσὸς οὗτος 80 σειρὰς ἐδωλίων καὶ ἐχώρει 80 χιλ. θεατῶν.

Τέλος ἐν τῇ θρησκῇ τοῦ Κολοσσαίου μυριάδες Χριστιανῶν εὖρον οἰκτρὸν θάνατον ὑπὸ τὴν φο-

θερὸν προπομπὴν *Christianos ad leones!*

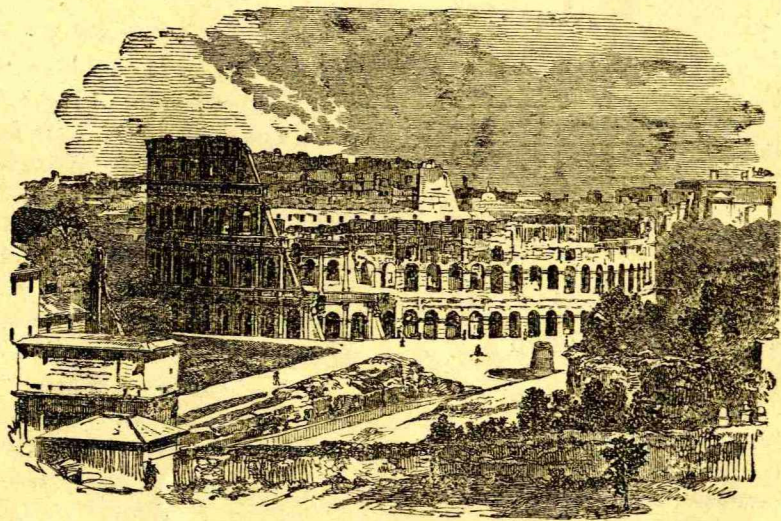
Τὰ ἀθέατα ταῦτα θεάματα δὲν ἤργησαν νὰ φθάσωσιν καὶ μέχρι τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων ἐν εἰς σῶμα πρὸς σῶμα ἐπάλαιον διὰ κλῶν ἐλαίας, τὰ θηριώδη τῶν μονομάχων θεάματα· ἰδοὺ ἔρημα στάδια ἔξ πληθους ἀμφιθέατρον πρὸς ἀπείρουσιν ἀλλόφρονες θεαταὶ ὡς ἄλλοτε ἐξ εὐλαθείας ἔσπευδον πρὸς τὰ Ἐλευσίνια!

Τέλος αἱ ἄλλοτε λαμπραὶ Ῥωμαϊκαὶ Ἰπποδρομίαι ἐξηφανίσθησαν ἐντελῶς· τὸν δ' εἰς αἰῶνα ἀνεφάνησαν ἐν Κω /τολεῖ ἔθθα ἔλαβον μείζονα μεγαλοπρέπειαν ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ αὐτῆς.

Ὁ Ἰπποδρόμος οὗτος ἐκείτο ἐπὶ τῆς θεσεως

πίγγων. Ὁραιότατον δὲ πάντων ἦν αἱ στολαὶ τῶν ἵπποτῶν· οὕτως ἐν τῷ ἵπποτικῷ ἀγῶνι τῆς Σπάρτης ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Α. Ρ. Ραγκαβῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Βιλαρδουίνου ἔφερε πανοπλίαν κατάχρυσον, χιτῶνα περφυροῦν χρυσοπάρφυρον, τὴν δὲ περιεσφαλαίαν του ἦς τὸ προσωπίειον ἦτο ἠνεωγμένον ἐσκόλαζε λόφος πετεῶν πορφυρῶν καὶ τοῦ προμετωπίδιου παρίστατο λόγχη ἦς ἡ αἰχμὴ ἤγγιζε τὰ νέφη ὑπ' αὐτὴν ὁ ἦσαν γεγραμμένοι οἱ στίχοι.

Δεν τρομάζω οὐδ' ἐν τριῆξιν τ' οὐρανοῦ ἢ κελιῆ κέγχην εἰς ὄρθῃ νὰ τὴν σστηρίξῃ ἢ ἀδάμαστός μου λόγχην

Τὸ Κολοσσαῖον.

τῆς ὀνομαζομένης Ἀτ. Μείδαν ἱρύθη ὑπὸ τοῦ Σεβήρου καὶ ἐκοσμήθη πολυτελέστατα ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ τοῦτο δὲν ἦσαν σπάνια αἱ τῶν πολιτῶν στάσεις ἐπισημοτέρα ἢ κατὰ τὸ 512 τοῦ Νίκα καλυμμένη. Ὁ Ἰπποδρόμος οὗτος κατὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐσὺλλήθη.

Ἐκτοτε αἱ ἵπποδρομίαι μετεβλήθησαν εἰς ἵπποτικούς ἀγῶνας· ἐν τοῖς ἀμφιθέατροις τούτων τὴν τάξιν ἐπιτήρουν οἱ σταδίουρχοὶ ἢ *μαρσαῖοι* τὸν δὲ κανονισμὸν τῶν γυμνασμάτων προύκηρυσαν ἐπιφοῖοι ὑποκλήρυκες καὶ τέλος τὸ σύνθημα τῆς ἐνάργεως ἐδίδοτο διὰ τῆς ἡχοῦς τῶν σάλ-

Ὁ δὲ Γαλιπῆρος ἔφερε χιτῶνα κυανοῦν, ἔχοντα ἀργυροῦς ἀστέρας ἀπρηχασμένους ὡς κυανοῦς ἦν καὶ ὁ θυσανὸς τῶν πετεῶν τῆς περιεσφαλαίας του ἐρ' ἦς ἐστίλθεν εἰς μόνον ἀστὴρ ἀδάμαντινος ἔχων πέριξ τὴν ἐξῆς· ἐπιγραφὴν

Εἰς λαμπρότερος χιλίων καὶ ἀστέρων καὶ ἡλίων

Καὶ πάντες οἱ κατανεμηθέντες τὸ ράκος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ποικίλως ἐνδεδυμένοι παρεῖχον ἀνεξίτηλον θεαματικὴν εἰκόνα.

Τέλος αἱ ἵπποδρομίαι ἐουστηματοποιήθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῶν ὑποίων τίθενται ὑπέρογκα χρηματικὰ ποσὰ ὡς

στοιχήματα. Οί γνωστότεροι αὐτῶν εἶναι οἱ τοῦ Ἐφωμ, καλούμενοι εἰς τὸν ὄνοματός τῆς κώμης **Ερσομ** ἔθλα τελούνται οἱ ἀπὸ τοῦ 17. Ο περιφρημαὶ ἀγγλικαὶ ἵπποδρομιαί, αὗτινες ἀγγλιστὶ **Derby race** λέγονται.

Σήμερον δὲ αἱ ἵπποδρομιαὶ εἶνε διαδοδόμεναι εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον· τῶσον δὲ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού ὅστε ἐκτός τῶν συνήθων στοιχημάτων φιλονικειῶν καὶ συζητήσεων πολλάκις καταλήγουσι καὶ εἰς Δουκιωτικὰς μονομαχίας τῶν ὁπίων κρούσματα ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχωμεν.... κατὰ τοὺς προσεχέεις ἵπποκούς ἀγωνίας.

Δίνος.

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

6.

Ὅταν ἡ θάλασσα ἰστὴ στήθη της λαμπρότατα τὸν οὐρανὸν κρατῆ μεθ' ἑαυτῆς τὴν κάλλη, εἶνε τὸ χρώμα τῆς αἰθῆς γαλανὸ καὶ χαμηλὴ τὸ κοματένιο της βουνοῦ εἶνε γαλήνη καὶ τὸ κῶμά της δὲν ψάλλει.

Καὶ σὺ δὲν βλέπεις πῶς ἀλήθεια σὲ ἀγέτησα ; δὲν βλέπεις ὅτι εἶσαι μέσα σ' ἡν καρδίᾳ μου ; ἀφοῦ μπροστά σου κοκκινίζω ἄντροπαλὰ καὶ χαμηλώνω τὸ κεφάλι σιγαλὰ καὶ σιωπῶ καὶ δὲν σοῦ λέω τῆ φωτιᾷ μου.

Γ. Ψυμκάκης.

Ο ΒΡΑΧΟΣ

Ψυχρὸς ἰδρὸς περιέβρεξε πάραυτα τὸ ὀλοπόρφυρον ἐκ τῆς παραχθῆς πρόσωπόν της, ἐπὶ τῆ θεᾷ τοῦ νεκροῦ.

Ἡ εἰκία κατελιγμένη ἤδη ὑπὸ τῶν διφόντων νίκην κατακτητῶν ἀνερπάζετο καὶ ἐλεηλατεῖτο.

Ἡ Μάρω μὲσω τοῦ κυκεῶνός ἐκείνου εὐρισκομένη ἐτρέκλιζεν ὡς εἰνόςφυλός· μικροῦ εἶναι θά

κατέπιπεν ἡ ἰδέα ἡμῶς τῆς αὐτοσυνηρήσεως ἐπελθεῖσα βνήθῃ τὴν συνεκράτησε. πορευόμενῃ καὶ καταβαλοῦσα μεγάλας προσπάθειας ἐξήλθε τῆς εἰκίας· τέταρτον ὄλον ὄρας ἐβάδιζε μεταξὺ φανατικῶν ἀριστῶν καὶ λιποφυγόντων πολιμιστῶν· ἐβάδιζεν ἡμῶς μεταξὺ αὐτῶν θαρραλέως καὶ αἰσθημένη, πατώσα ἀκροτηριασμένα σώματα, ἀχιζούσας σάρκας, ἀποτεφρμένας εἰκίας, ἐνίστε παρακελευομένη ὑπὸ Τούρκου ἢ Ὀσμανίδος, Ἐβραίου ἢ Ἑβραίας

— Κερά ! βοήθεια !

Εἰς οὐδὲν ἤκουεν, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ βράζῃ νὰ τρέχῃ μᾶλλον ποῦ ὑπήγαινε καὶ διατῆ οὐδ' αὐτὴ ἐγνώριζε.

Τὸ φάσμα τοῦ Χριστῶν ἴσως τὴν εἰδωκεν ! . . .

Ὁ ! ἡ δύστηνος ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ἐπερεύετο πρὸς τὸ χειρότερον ποτήριον τοῦ βίου της ! οἴμοι ! ἡ τρισαθλία ἐὰν ἤξευρεν ὅτι ἐντὸς τριῶν ἔτι λεπτῶν τῆς ὄρας θὰ εὕρισκε τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της, τὸ ὄνειρόν της, τέλος τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς Βράχον ἐκπνέοντα ὑπὸ τὸν κοντὸν τῆς σημαίας του, ἥτις θρηνοῦσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ γενναίου προμάχου της ἐπεδαφίλειεν αὐτῶ μυστῆρας θωπείας παλλομένη !

Φρίκη ! φρίκη ! νὰ περιγράψῃ τίς - ἢ στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἡ Μάρω προσέκρουεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Βράχου. . . Αἱ δυνάμεις αὐτῆς τὴν ἐγκατέλειπον· ἐὰν τις ἤγγιζεν αὐτὴν θὰ ἦ θάνετο ὅτι ἦτο ψυχροτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ εἰρηνοθανάτου Βράχου.

— Βράχο μου ! ἐσὺ εἶσαι Βράχο ! ἀλήθεια εἶε ! . . ἀλλὰ τοῦ ἠμειάζει τόσον. . . αὐτὸς εἶνε ἔλεγεν ἡ δύσμοιρος καταβρέχουσα τὸ πρόσωπον ἐκείνου διὰ ποταμοῦ δακρυῶν ἅτινα ἐξερεῖοντο τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Μάρω ! εἶπε τέλος ὁ Βράχος διὰ φωνῆς διακεκομένης ὑπὸ τοῦ ἔλγους τοῦ θανάτου· σὺ εἶδῶ ! πῶ ! . . με προόωσες λοιπόν ; . .

— Σ' ἐπροόωσα ; ἐκραύγασεν ἐν παραφορῇ· πῶς σοῦ το εἶπεν· ἐσὺ τὸ λέγεις Βράχο ; . . νὰ τῷ πιστεύσω ; . . ἡ δὲ κεφαλὴ της κατέπιπτε μὴ δυναμένη ν' ἀνθίξῃ εἰς τὰ ροβερά κτυπήματα ἅτινα ἡ εἰμαρμένη τῆς κατέφερε.

— Λέγε, τῆ εἶπε προστακτικῶς καὶ διὰ φωνῆς ἥττον ἀσθενεστεράς, πῶς βρισκῆσαι ἐξῶ ; . . Αἱ λέξεις ἐκείναι διὰ τὴν Μάρω ἴσαν διαταγή.

ΠΕΖΟΠΟΙΗΜΑ

Τῆ ΛΑΤΡΕΥΤῆ ΜΟΥ ΘΕᾶ

Ἡ Μάρω ὄθεν ἤρρισε νὰ διεγῆται τὴν περιπαυεῖσθαι ἱστορίαν της, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὀποιου ἱλαρὸς στενογμοῦ ἐξήρχετο τῶν χειλέων τοῦ Βράχου ὅστις ἐφέλλιζε

— Σὲ ἀγαπῶ Μάρω, σὲ πιστεύω· θυμῆσου τὸν ὄρον μας· ὁ Τρίμουδας μὲ . . σκότ. . . ωσ. . . ἐν ὃ ἄντε . . ρασπῆς μου, ἔχει Τούρ. . . κος !

Καὶ ἡ Μάρω ἔχουσα τὸ οὖ· προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Βράχου ἤκουσε τὰ πάντα !

Ἡ πολεμικὴ ἀλλὰ καὶ γλυκεῖα μερρῆ τοῦ Βράχου ἄμα τῆ τελευταία λέξει του ἐσκυθρόπασσε φρινωδῶς κλυθρεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου πέπλου τοῦ θανάτου. . .

Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ὁ παπᾶ Φιλάρτος ἐξάγων χρυσοποικίλον μάχαιραν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ Τρίμουδα ἀνεγίγνωσκεν ἐπ' αὐτῆς — **Βράχος — Μάρω.**

Ἡ Μάρω δὲν ἦτο ἐπίσκοπος, ἐξεδικήθη τὸν θάνατον τοῦ Βράχου. Ὁ Βράχος κατ' αὐτὴν δὲν ἀπέθανε, τὸν ἐβλεπε μειδιῶντα ἐπὶ τῆ ἐατελέσει τῆς τελευταίας του ἐπιθυμίας.

Ἡ Μάρω εὕρισκετο ἐν ἐξάρσει καὶ ἐβλεπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε καὶ ἠπτετο ὅτις ἦν μόνον οἱ ἐρῶντες καὶ οἱ τρέλλοι ἀντὶ ἀμβάνονται.

Ἐμῆθεν ἐξ ἔρωτος ἰδεώδους καὶ ἦτο εὐτυχὴς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐρημέρου ταύτης μεθης.

(Ἐπιτετα τὸ τέλος.)

ἘΡΩΤΟΣ ΔΕΙΨΑΝΟΝ

(Ἄκροστοιχίς).

Μ οὔπαν πῶς ἀπέκαμες ἐκνήθ στὸν ἔρωτά σου
Ν λήθεται, τώρα κ' ἐπειτα δὲν θά πονῆ ἡ καρδίᾳ σου;
Π οὐδὲ φερταὶ ἐνθύμησαι, πεταχάτε καὶ πικλι
Ι οἶτε τώρα γύρω μου ἡ μοῖρα τί μου ψάλλει,
Ν αἱ τρέξατε, καὶ πίστε το, πῶς ἀπαίτ' ἡ καρδίᾳ μου
Ν ντάμα νάμαστε στὴ γῆ, νὰ παύσουν τὰ δαινὰ μου.

Ροβέρτος Χούτμας.

Εἰς Σὲ, ἥτις διὰ τῆς ἀπειροῦ ἰσχύος σου, τοὺς ἑπτὰ ἀφοῦ διέσχισας οὐρανούς τὴν μυστηριώδη θύραν τῆς ἀπεράντου μοῖ ἠνοιξας ζωῆς καὶ εἰς κῶματα γλυκεῖας, με ἐβούθισας ἐκτάσεως.

Εἰς Σὲ, ἥτις διὰ τοῦ θεοῦ σου φωτός, τὴν τετυφλωμένην μου καρδίαν ἐφότισας καὶ εἰς μέλαθρα ὄνειρων με ἐβούθισας.

Εἰς Σὲ, ἥτις τὸν ἀγνωστον εἰς ἐμὲ μοῖ ἀπεκαλύψας θεὸν καὶ ἐκ τῆς θείας αὐτοῦ με ἐπλήρωσας δυνάμει.

Εἰς Σὲ, ταπεινῶς κλίνω γόβου σήμερον καὶ εἰς τὸν ὑπερύψηλον τῆς παρθενίας σου βωμόν ἐκατοῦθην μὴ ἔχων νὰ θύσω, τὴν καρδίαν μου ἐξίλαστήριον προσφέρω θύμα, σπονδῆν τὸ αἷμά μου πειρούμενος.

Τὴν ὄργην σου τὴν δικαίαν, ὦ γλυκεῖα τῆς ὑπαρξέως μου πυλῆς, κατεύνασον, καὶ ἐν τῷ μεγαλειῶ τῆς ἀπειροῦ ἰσχύος σου, τὴν πταίσαντά σοι λάτρην συγχώρησον, ἀφοῦ τοῦ πταίσματός σου τὴν συνέπειαν γενναίως ἐκείνος ὑπέμεινε.

Διπλοῦς ἐστὶ πᾶς ἄνθρωπος, ἐν πνεύματι καὶ ὄλη συντηθίμενος. Τὸ πνεῦμά μου ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἔπαυσε κατέχουσα, τί πρὸς στιγμὴν τὸ σῶμά μου ἂν ἀκουσῶι σὲ ἠπάτησε ;

Ἐν τῷ βρβόρῳ τὸν πόδα ἂν ἐπάτησα καὶ δυσωδίαν το πῆμα ἂν προσέλαβε, μὴ ἡ ψυχὴ μου ἀσπίδος ὡς ἦτο δὲν παρέμεινε ;

Τὰ δάκρυα, τοῦ πταίσματός μου ἡ συνέπεια, οἱ μαργαρίται ἐκεῖνοι τῆς ψυχῆς, τὸ ἀδαμάντινον τῆς κεφαλῆς σου διάδημα, ἀκτινοβολον ἐπὶ μᾶλλον μᾶπως δὲν κατέστησαν ; Καὶ οἱ συγνοί μου στεναγμοί, τῆς πονούσης μου καρδίας τὸ θυμιάμα, ἐκατομμύρια βαθμῶν μᾶπως δὲν ἀνύψωσαν τὸν ἐν τῷ πνεύματί μου θρόνον σου ;

Μετρίασον, θεᾶ μου τὴν μανίαν σου καὶ ἀσπίλον ὡς ἦτο πρόσδεξε τὸν λάτρην σου. Τοὺς ὕμνους οὗς διὰ σὲ ἡ φαντασία μου ἐτόνισε, εἰς τὸν βωμόν τοῦ ἔρωτός σου, ἡ ψυχὴ νὰ ψάλλῃ ἔρχεται· καὶ ἂν εἰς τὴν ὑστάτην τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ βαθμίδα νὰ θύσω τὴν ζωὴν μου γέγραπται . . . . . τί θέλω τὴν ζωὴν τῆς ὄλης τὴν ἀγάριστον ἀφοῦ ζωὴν θὰ λάβω δι' αὐτῆς ἀθάνατον ; ;

Τὲ αἰσθημά μου τὸ ἀσύλληπτον, σῶσον καὶ ἀ-

μας, Μελαγχ. Ἀργυροτόξον. Ἀποπέτσαν ἄγίπην. Μαγεμειμένον ἄστέρα καὶ Ἀλβατόρον ἢ Ροζ. δὲ Λουσερόλ μετὸν Γ Μπιλλώ. Ἀστεροεισ νόκτα, Μαριμ. ἄστέρα. Ἀπόλλωνα. Σαλβατόρον. Τοπηγ. Ἀπογοητευθέντα. Χειμῶνανθον. Ἴπ. Ἀργινοῦ. Σταθ. Χαρακτῆρα καὶ Τασ. Ἐριμονία ἢ Ἀστερ. νύξ μετὸ Μαγεμειμένο ἄστέρα καὶ τὸ Ναυτικὸν τῆς Ξηρῆς ἢ Μελανειμονοσθα νύξ μετὸν Τρακίσκα (ἐκείνη τῆς Τρακίσκας οὐδεμὴν ἄλλην ἀνταλλαγὴν δεγεται) τὸ Ἰθυσμένο ἄστέρα μετὸ Ναυτικὸν τῆς Ξηρῆς καὶ τὴν Συντετοιμειμένην καρδίαν ὁ Ριχάρδος Δελατούρ μετὸν Ἰθνηκίην ναυσοχίδα καὶ Ἐλλιδου. Ἀρσκακίδα ἢ Χλόη τοῦ Κημισοῦ μετὸν Σαλβατόρον. Πριγ. Τζέλιμας. Αἶνον. Ν. Χαλιούλιαν. Φλόαρον. Ἐλλ. ναυσοχίδα. Ἀπόλλωνα. Βασιλία τοῦ Ἰθέρου καὶ Ἀσπιδοτόρον ὁ Ρ. Νούτιμαρ μετὸν Μουσσοφίδα. Συντετοιμειμένην καρδίαν. Ἰοβερτίνην Ἰοβαδόν. Νύμην τῶν Δαστῶν. Ἰρωμα ὀκλίνθου. Ἀνεμῶνην Πατησίαν καὶ Ἀνθηρὸν μουσίνην τὸ Ἰνσασαρον ἔαρ μετὸν Ἀφελῆ καρδίαν ὁ Ντεναγιδὸς τοῦ ἀνέμου μετὸν Ἐλλιτέχνιδα ὁ Φάρος τῆς Ἰνατολῆς μετὸν Πάλλουσαν καρδίαν ἢ Ξεληνολάτεις μετὸν Τάσον Ἐριμονία. Αἶνον. καὶ Πολύκηττα Τζέλιμας τὸ Κόκκινον Γεράκι μετὸν Ροβέρτον Νούτιμαρ. Χειμῶνανθον. Ἰπποτήν. Ἀργινοῦ καὶ Πρίγκηπα Τζέλιμας ὁ Ζήκ Ναιπέρ μετὸν I fin de siecle Ἰταλίδα. Ἀνολάτριδα. Τρακίσκαν καὶ Ἐλλ. Ναυσοχίδα. ὁ Ἰγγελοῦς τοῦ ἔαρος μετὸν Χειμῶνανθον. Μπαστουέν. Πλ. ἀμ. ἐομόμου. I. f. de siecle Ἰταλίδα καὶ Ὀνειροπόλον ψυχὴν ἢ Ὀνειροπόλον ψυχὴν μετὸν ἀπογοητευμένον τῆς ἀτυχοῦς ἄγίπης καὶ Ρομ. καρδίαν ἢ Φυλλίς μετὸν Ἰθμορῶντα. Φλόαρον. Ἰοιδινὸν Ἰργουοδίνην (Νανία) Μετισσοσελῆ. Πριγ. Δελατούρ. Ἀπογοητευθέντα. καὶ Μαρ. ἄστέρα ἢ Θίλλουσα νεότης μετὸ ἄρωμα ὀκλίνθου. Αἰθ. καλλονήν. Ἀπόλλωνα καὶ Γ. Μπιλλώ ὁ Ἀπόλλων μετὸν ναυτικὸν τῆς Ξηρῆς. ἀμυμῶν ἔρημον ὁ Ναπολιὸν Ἰονατάτης μετὸν Ἀνθολάτριδα. Τρελλουῦλαν. Φυλλίδα. Σαλβατόρον. Μαρκέλλαν. Ἐλλ. Ναυσοχίδα. Ἀπόλλωνα. I. f. de siecle Ἰταλίδα. καὶ Ὀνειροπόλον ψυχὴν ὁ Πρίγκηψ Τζέλιμας μετὸν Ἰράστρια τῆς φύσεως. Ἀφελῆ καρδίαν. Ρωμανικὴν μεπέρετα. Ὀνειροπόλον ψυχὴν Ρ. Ἰὼ Mis Nevil ὁ Chevalier de Bland μετὸν Ἐλλ. Νευαρχίδα. Fleur de prairies, Ροζ. δὲ Λουσερόλ καὶ Ἐλλιτέχνιδα ἢ Ἐλλιτέχνις μετὸν Φάρον. τῆς Ἀνατολῆς Ροδ. Μπιλλώ, καὶ Ἰθμα Εἰμαρμένης ὁ Σαλβατόρος μετὸν Ἀστερ. νόκτα, Συντ. καρδίαν, Μαρκέλλαν καὶ Δουκίαν Λαμερμούρ.

— Δόγμ τῆς μεγίστης ἀνωμαλίας ἧτις ἐπικρατεῖ με

τὴν ἀλλαγὴν τῶν ψευδονύμων. οἱ Ρ. Νούτιμαρ Ἰράστρια τῆς φύσεως, Μαρ. ἄστέρα Ἰθμα εἰμαρμένης, Μουσσοφίς. Πρίγ. Τζέλιμας καὶ Σουτμένο ἄστέρα προστείνουσιν ὅπως τῆς ἀλλαγῆς τὸ ψευδονύμν του νὰ καταθέτη τῇ δευτέρουσι λεπτὰ 50. ἢ « ὕλλις » συλφουοῦσθ μετὸς ἀνωτέρω ἐφαρμύζει τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐπομειμένου φύλλου.

— Ὀρεῖαν κόουσαλλον καὶ I. fin de siecle Ἰταλίδα. Ἡ ἀδικφορία σας εἰς τὴν ἀπάντησιν τῶν αἰκρομηνουμάτων δὲν σῆς κολακεύει ποσὺς παρακαλῶ ὅθεν νὰ σοὶ ἀπαντήσητε ἄλλως ἐπιτρέψατε ταῦτα εἰς τὴν « ὕλλις ». Ἀπόλλων.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Τάσον Ἐριμονία Ἐνταῦθα. Προσεγῶς ἀπαντήσομεν — Π. Τζέλιμας Ἐνταῦθα. Ἡ Λουκία Ἰαερούου ἔνεκεν ὀσθενείας δὲν ἀντήλλαξεν ἢ « ὕλλις » τῇ εἴχεται ταχίαν ἀνθρώσιν — Ἰλιματάκι τῆς Μ. Γρετιανίας Ἐνταῦθα. Ἐνεργήθητε. εὐχαριστοῦμεν — Ἀρχέλλαν Ἐνταῦθα ὁ Ρ. Χούτμας ἀρνείται νὰ σῆς δηλώσῃ τὸ ὄνομά του καθ' ὅσον γνωρίζετε τοῦ ο. — Ρωμανικὴ μεπέρεταν Ἐνταῦθα. Ἐπὶ κανόνα ἔπρεπε νὰ ἀποστείλητε πρώτη. — ὕλλιδα Ἐνταῦθα. Πισσον! εὐτυχῆς θὰ ἦτο ἢ συνώνυμος σας εἰν ἠτύχη νὰ σῆς καταλεξῆ μετὰ τῶν συνομοματιῶν τῆς ἀποστείλατε. — Ἄ. Ευὸν ἰρίκαλα! θον φύλλον ἐλχάτατε; — Γ. Εὐ Παιρικῆ. Προσεγῶς ἀπαντήσομεν ἀποστείλατε.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἄταν προσεγῶς ἐκδίδονται λυρικὰ ποιήσας ὑπὸ τὸν τίτλον « Χρυσανθεμα » τῆς Ἰδος Αἰμ. Κουρτελῆ συνήρουηται ἐγγραφοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀντὶ Δραχ. 2.

— Παλεῖται ποδηλατον μετεχειρισμένον πληροφορικὴν εἰς τὰ γραφεῖα μας.

66 ΦΥΛΛΙΣ 99

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ε. Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

Συνδρομὴ ἐτησίαι ἐν Ἀθήναις . Δραχ. 2.
 » » ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 3.
 » » ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔρ. χρ. 3.